

ALEX
DAHL

DIEVČA S CUDZÍM SRDCOM

Aby tvoje dieťa mohlo žiť, jej dcéra musí zomrieť.

ALEX
DAHL

DIEVČA S CUDZÍM SRDCOM

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu The Heart Keeper,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Head of Zeus Ltd, London 2019,
preložila Lenka Cinková.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti
sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © Alex Dahl 2019

All rights reserved

Translation © Lenka Cinková 2020

Cover Design © Juraj Šramko 2020

Cover Photo © Karina Vegas / Arcangel

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2020

ISBN 978-80-220-2263-7

Oscarovi a Anastasii

Slzy nepramenia z mozgu, ale zo srdca.

LEONARDO DA VINCI

PRVÁ ČASŤ

I

Alison

STÁLE SA BUDÍM, TEDA AK VÔBEC ZASPÍM. Budík premieta presný čas na stenu pri Sindrehu strane postele a ja ležím a hľadím na blikajúce dve bodky medzi číslicami. Sú dve preč, ráno, a Sindre tu nie je. Keď som zaspala, bol pri mne. Aspoň si myslím. Vytiahnem ruku spod teplej periny a pohladím chladnú plachtu na mieste, kde by mal ležať môj manžel.

To isté sa stalo aj pred niekoľkými dňami. V noci som sa strhla zo spánku, sen som si ani nezapamätala, a zrazu som sa ocitla v tmavej, tichej spálni. Potme som sa snažila zaostriť na Sindrehu mohutnú siluetu – nechcela som k nemu natiahnuť ruku, aby si náhodou nemyslel, že niečo potrebujem; nedokázala by som zniesť dotyk jeho teplých, starostlivých rúk. Až po chvíli som si uvedomila, že tam nie je. Vyšla som z postele, sadla som si na podobločnicu a zahľadela sa na les a svetlá mesta za ním, ktoré stúpali po úbočiach, po kopcoch až ku hviezdam. Na to, že bol začiatok októbra, v noci sa nezvyčajne ochladilo a nad jazerom Tryvann nízko visel do oranžova sfarbený mesiac. Aspoňže tam Sindre nie je – aspoň na chvíľku nemusím predstierať, že spím.

Už som sa chystala vrátiť do postele, keď som zbada-
la, že priamo oproti domu sa pri štrkovej cestičke me-

dzi stromami čosi hýbe. Keď z lesa vyšiel Sindre v ble-domodrej košeli, nedbalo zakasanej do nohavíc, a v dra-hých kožených mokasínach, vzdialila som sa od okna. Hruď mal špinavú od hlíny a v úzkom priestore medzi domom a autom krátko zastal, akoby sa nevedel roz-hodnúť, či sa má vrátiť dnu, alebo nasadnúť a odísť. Zdvihol hlavu k nášmu oknu na prvom poschodí a až vtedy som uvidela jeho tvár, zvráštenú v nezadržateľnej grimase, ktorá ju takmer úplne zmenila. Keby ten muž stojaci pred naším domom nebol oblečený ako môj man-žel, neviem, či by som ho spoznala.

Ľíšiel von aj dnes v noci? Vstanem a chvíľu stojím pri okne. Noc je búrlivá, oblohu pokrývajú ťažké sivé mra-ky, mrholí a lístím v záhrade šuchorí svieži vetrík. Na konci nášho trávniku sa nehybne črtá les, stúpa z ne-ho hmla a jej priesvitné prstence sa rozplývajú vo vet-re. Mohlo by byť príjemné vojsť do lesa, počúvať, ako pod nápormi vetra praskajú konáre, nechať nočný chlad, aby mi prenikol telom, a hlboko vdychovať vlhký vzduch. Možno by to aspoň na chvíľu zmiernilo pálenie vnútri. Zaostrím na miesto, odkiaľ sa naposledy vynoril Sin-dre, no teraz, keď nesvieti mesiac, nedokážem rozlíšiť obrysy človeka od stromov, ani keby stál priamo tam. Mo-hol by byť rovno pred mnou, hľadiť na mňa a nevidela by som ho.

Podídem k dverám, chvíľu načúvam, potom ich od-chýlim. V tomto dome je zriedkakedy ticho – ani čo by zo stien vychádzalo slabé bzučanie ako podtón ku všet-kým ostatným zvukom našej rodiny. Dnes v noci však nič nebzučí. Zastanem na odpočívadle, oči ma pri svet-le stropných svetidiel pália a snažím sa zachytiť chlá-cholivý šum alebo upokojujúce náznaky prítomnosti obyvateľov domu, no nič nepočujem. Rýchlo pozriem na

dvere do Amaliinej izby a zaplaví ma neovládateľná hrôza z toho, čo je za nimi. V bruchu zacítim pálenie, akoby sa v nespočetných tmavých chodbičkách v mojich útrobách prudko rozhoreli malé plamienky. Pritisnem si ruku na brucho a prinútim sa odvrátiť zrak od Amaliiných dverí. Rozmýšľam, čo by som mohla počítať, no napadnú mi len schody. Sedemnásť. Sedemnásť schodov, to zvládnem. Zídem dolu, napijem sa a potom sa vrátim hore, prejdem popri Oliverovej izbe a popri Amaliinej izbe len tak, akoby nič. Zvládnem to, už som to zvládla aj predtým, jednoducho mám zlú noc, to je všetko. Keď sa vrátim hore, môžem si vziať tabletku z nočného stolíka, a hoci po nej nezaspím skutočným spánkom, aspoň si odpočiniem v tuhom, bezsennom bezvedomí.

Potme stojím pri kuchynskej výlevke. Už počujem to bzučanie. Stále si držím brucho, akoby mi mali vypadnúť vnútornosti. Pálenie ustupuje, teraz zas cítim pachuť hrdze – akoby som rozhrýzla baterku.

Úzkostné stavy, tak tomu hovorí lekár.

Medvied'atko moje, zašepkám. Som si istá, že ma teraz vidíš, aj keď ja ťa nevidím. Ak ma počuješ, mohla by si mi dať znamenie, hocijaké, aj úplne maličké? Tanier, čo spadne na zem, svetlo, ktoré sa zrazu zažne, zavytie nejakého zvieraťa... Videla by som ťa v črepinách, v jasnom kuželi svetla, počula by som ťa v tom zvuku zvonka... Daj mi znamenie, anjelik môj, prosím ťa, prosím ťa, odpo-vedz...

Kdesi sa čosi zažne – cez okno prenikne do kuchyne hranatý pruh svetla a dopadne na dlážku za mojím chrbtom. Oboma rukami sa držím drezu a srdce mi bije tak prudko, že sotva dýcham. Chcem otvoriť ústa a opäť vysloviť jej meno, no nevydám ani hláska. Nakloním sa

k oknu a uvedomím si, že svetlo prichádza z garáže na opačnej strane úzkeho chodníka.

Sindre stojí pri pracovnom stole, ktorý sa ťahá popri celej jednej stene v garáži. Na tom mieste zvyčajne stáva, keď trpezlivo voskuje bežky a chystá ich na zimné víkendy – najprv Oliverove úzke pretekárske, potom svoje, potom moje začiatočnicke a napokon Amaliine krátke, široké lyže s trblietavými snehovými vločkami a podobizňou kráľovnej Elsy, ktorá siaha až ku špičkám. Stojím medzi domom a garážou, odolávam vetru, je oveľa silnejší, než som si myslela, a vidím tie malé lyže zavesené na háku vysoko na stene. Sindre je ku mne obrátený chrbtom, ale vidím väčšinu toho, čo má na pracovnom stole. Pohybuje sa zvláštne, chvíľami rýchlo a trhavo, potom zas pomaly, pokojne, a nejaký čas mi trvá, kým si uvedomím, že čistí zbrane. Z dlhej loveckej pušky zloží zameriavač, zdvihne ho k svetlu a červenou handričkou preleští objektív. Zabudla som, že o pár týždňov odchádza poľovať na losy, ako každý rok o takomto čase. Samozrejme, musí sa pripraviť.

Spoza rohu sa priženie dážď, bolestivo sa mi zabodáva do pokožky na tvári a na rukách. Tesnejšie sa zababuším do svetra, ale je mi hrozná zima a asi som nevdojak zhíkla, pretože Sindre sa z ničoho nič otočil, podišiel k úzkemu oknu a pozrel von. Neviem prečo, no pritisknem sa k stene, aby ma nevidel. Mohla by som zaklopať, vkĺznuť do garáže a odzadu ho objať. Mohla by som navrhnúť, že mu uvarím kávu – nedokážem si predstaviť, že dnes v noci sa ešte vrátíme do postele. No neurobím to. Ostanem tam, kde som, a sledujem, ako opatrne rozoberá a skladá dve pušky a handričkou čistí všetky škáry a otvory. Keď skončí, natiahne sa a z polič-

ky nad sebou vezme hnedú kartónovú škatuľu. Vyzerá ako obyčajná škatuľka od topánok. Otvorí ju, vyberie noviny, kuchynskú utierku a potom akýsi predmet.

Najprv ho nevidím – nie je veľký, a keďže Sindre stojí ku mne chrbtom, čiastočne mi bráni vo výhľade. Vtom ho položí a prejde pár krokov doprava, zrejme si chce vziať čosi iné. Teraz ten predmet vidím jasne – oceľovo-sivý revolver. Nikdy som ho nevidela. Otvorí ďalšiu škatuľu, oveľa menšiu než tá, v ktorej bol revolver, a vysype si do dlane niekoľko nábojov. Zdvihne jeden k svetlu, poobzerá si ho zo všetkých strán a vloží ho do zásobníka. Potom vloží aj ostatné.

Občas premýšľam o Sindreho predchádzajúcom živote – ako žil, kým ma nespoznal. Kým sme si nezaložili rodinu. Predstavujem si ho v čase, keď vo vojenskej helme a bojovej uniforme pešo prechádzal pohorím Hindúkuš a provinciou Badachšán a stopoval najhľadanejších vojnových zločincov a teroristov na svete. Ukrýval sa v jaskyniach a opustených pastierskych chatrčiach, pil vodu z čistých horských prameňov a pomaličky sa približoval k cieľu, až kým si nebol istý, že ho nemôže minúť. Vidím, ako žmúri do hľadáčika – lebka je zameraná, prst na spúšti pevný, ozve sa tlmený výstrel. Nikdy som sa Sindreho neopýtala, koľko ľudí zabil. Neutralizoval, tak tomu hovorí on. Neviem, či to vôbec vie. Rátal to? Ja by som to určite rátala.

To, ako žil Sindre predtým, než sme sa spoznali a založili si rodinu, až neuveriteľne kontrastuje so životom, akým som žila ja. Vyrástla som v San Francisco Bay Area, potom som cestovala po svete, najprv pre zábavu, neskôr pracovne – písala som články do luxusných časopisov a novinových príloh. Robila som rozhovory so ženskými hlavami štátov od Nového Zélandu po Island,

skúmala som drogovú situáciu v juhoamerických ženských väzniciach a pátrala po príčinách zvyšujúcej sa spotreby vína medzi predstaviteľmi americkej strednej triedy. Sindre cestoval do Iraku, Afganistanu či Pakistanu a chodil tam zabíjať.

Znova zdvihne revolver, poťažká ho v rukách, otočí ho a usmeje sa. Napadne mi, že sa ho chystá použiť, čo keby si ho zrazu priložil k spánku a vystrelil? Napriek tomu nejdem za ním a ďalej ho sledujem. Načo je môjmu manželovi revolver? Chápem, načo potrebuje lovecké pušky, no nedokážem si predstaviť, ako by mohol využiť revolver. Mal ho odjakživa, len mi o ňom nepovedal? Veľa toho o Sindrem neviem, a práve jeho prirodzená a nenútená záhadnosť ma na ňom od začiatku priťahovali, pravdaže, popri inom.

Sindre položí zbraň naspäť do škatule, škatuľu vyloží na policu. Chvíľu nehybne stojí pri pracovnom stole, hlavu má sklonenú. Pozriem mu na ruky – v slabom svetle vyzerajú hebké a nevinné. Možno myslí na to isté, pretože ich zdvihne ku svetlu, hľadá na ne a otáča ich. Potom ich podrží dlaňami nahor niekoľko centimetrov od seba, presne ako vtedy, keď v nich prvýkrát držal našu dcérku, ešte klzkú po pôrode – v jednej ruke zadôček, druhou jej podopieral hlavičku. Odvrátim pohľad a zadívam sa na listy, ktoré mi víria pod nohami. Keď znova pozriem na Sindrehu, skúmavo si hľadá do dlaní, akoby zisťoval, čoho všetkého sú tie ruky schopné. Vrátim sa do domu.

Neležím v posteli ani päť minút, keď sa dvere potichu otvoria. Keby sa mi Sindre dotkol tváre či rúk, zacítil by, aká som studená, a vedel by, že som bola vonku. No nedotkne sa ma. Lahne si a hlasno dýcha, ako keby už

spal. Stúpa z neho zvláštny pach, akýsi pach kovu a vlhkej zeme. Asi cítim olej, ktorý použil pri čistení zbraní. Odrazu zatúžim, aby sa ma dotkol – aby ma jeho úžasne hebké ruky pomaly hladili pozdĺž línie vlasov, po krku, zídu k prsiam, potom sa znova vrátia na krk a prejdú po chrbte nadol... Otočím sa k nemu a vystriem ruku do priestoru medzi nami. Je až strašidelne veľký. Dotknem sa ho dolu na chrbte. Strhne sa. Rukou mu vklznem pod tričko, zľahka krúžim po pokožke, no on na môj dotyk nereaguje, ani sa ku mne neotočí. Napokon ruku stiahnem a pritisnem si ju k hrudi, akoby som sa poranila.

Mami, bývaš niekedy smutná z toho, čo sa ešte nestalo? Napríklad z toho, čo bude, keď vyrastiem?

Áno. Niekedy áno.

Prečo?

Pretože potom ma už nebudeš potrebovať, budeš samostatná, moderná, kúlová, a nebudeš tráviť čas so svojou obstarožnou matkou.

To sa nikdy nestane!

Pod' sem a objím mamičku, medvied'atko moje.

Na obe strany, mami!

Dobre, na obe strany.

Mami, a čo by si robila, keby si ma nemala?

Puklo by mi srdce.

Srdce predsa nemôže puknúť!

Ale môže.

Ako sa dá žiť s puknutým srdcom?

Neviem.

Z ničoho nič sa prebudím, celá zadychčaná, a ocitnem sa v chladnej známej spálni. Je ráno a Sindre je preč.

Nechal otvorené okno, hoci v noci býva mráz. Posadím sa na posteli, myšlienky mi víria, snažím sa ten sen vypustiť z hlavy.

Ako sa dá žiť s puknutým srdcom?

Vstanem a na pyžamu – už ani neviem, kedy som ju naposledy prala – si natiahnem župan. Nebo je po búрке žiarivo modré, na chvíľu zastanem na odpočívadle a obdivujem ho. Očami zablúdím k pevne zatvoreným dverám do Amaliinej izby. Mohla by som ich otvoriť. Mohla by som ich otvoriť len na pár centimetrov a zakričať: Mills, vstávaj! Pravdepodobne by už bola hore, sedela by na zemi a hrala by sa so svojimi zvieracími rodkami, alebo by si pri stole kreslila. Odvrátim sa a zídem dolu.

„Ahoj,“ začujem. Zľaknem sa, až nadskočím, a pustím z ruky čajové vrecúško. Je to Oliver, sedí pri kuchynskom stole, v rukách má iPad, tvári sa vážne a pod hnedými očami má fialové kruhy, vyzerá, akoby mu niekto vrazil.

„Ach, ahoj, Oliver,“ odvetím chrapľavým šeptom. Zapnem rýchlovarnú kanvicu a vyhýbam sa pohľadu nevlastného syna. Nevedela som, že je u nás, no keď o tom rozmýšľam, tuším vôbec nemám prehľad, kedy tu bol naposledy a kedy má byť u svojej mamy.

„Včera večer som mal ísť k mame,“ povie akoby na vysvetlenie.

„Aha.“

„No rozhodol som sa, že ostanem s vami.“

„Jasné, zlatko,“ odpoviem. „To je... to je super.“ Motám sa po kuchyni, hľadám sladidlá, svoju obľúbenú šálku, mlieko, akoby som nevedela, kde ich mám. Chudáčik, robí si starosti, má pocit, že by sme tu so Sindrem nemali byť sami. Zrazu si spomeniem na uply-

nulú noc, na Sindreho, ako o druhej ráno stál v garáži pri zbraniach. Možno má Oliver pravdu, možno by sme tu nemali ostať sami. Pálenie mi vnútri vyžiera čoraz väčšiu dieru, mám chuť hodiť horúcu šálku o zem a kričať. Keby tu nebol Oliver, vzala by som si niečo na upokojenie. Možno by som si do čaju priliala za štamprlík vodky. Alebo dva. Nechcem, aby tu bol, aby na mňa hľadel a nemotorne sa ma snažil utešiť, nech ide k svojej mame a nech ostane tam, aby som mohla nahlas vieskať, hádzať o zem tanieru a rovno cez deň pod tíšivým vplyvom alkoholu aspoň na chvíľu upadnúť na gauči do bezvedomia.

„Ali?“

„Čo je?“ zareagujem, tentoraz hlasnejšie, veľmi hlasno, ostro. Cítim, že cúvol, a kým sa otočím, prinútim sa usmiať.

„Chcel som... sa len opýtať, či by si mi pred odchodom nepomohla s úlohou. Ehm, z geografie.“

„Pravdaže,“ odvetím a sadnem si k nemu.

Z ruksaka vytiahne pokrčený papier a číta: „Dokážte alebo vyvráťte nasledujúci výrok: Počasie v Škandinávii má čoraz väčšie výkyvy.“

„Dobre,“ odvetím, no v tej chvíli Oliverovi vypadne z oka slza, kvapne na papier a rozmočí slovo *čoraz*. Nato spadne ďalšia, ďalšia a ďalšia.

„No tak,“ otočím sa k nemu, ale v tvári sa zrazu tak veľmi podobá na Amalie, že radšej opäť zabodnem pohľad do stola. Vidím ju v jeho nízkom strapatom obočí, v jeho hlbokých hnedých očiach, úzkom pehavom nose a nezbedných tmavoplavých kučerách. Často sa stáva, že ma na kratučký okamih máta pri pohľade na nejaké gesto či výraz Olivera alebo Sindreho. „No tak,“ zopakujem, teraz to však nehovorím len jemu, ale aj jej. „Pod

sem," zašepkám a pritiahnem si ho, už sa naňho nedokážem pozerieť. Zrejme sám sebe konečne dovolil plakať – dlho narieka v mojom objatí, potom vzlyky stíchnu a ochabne mi v náručí ako vyčerpané chlapča.

„Nechceš ísť dnes so mnou k jazeru? Alebo pozrieť Misty?“ opýtam sa. Misty je Amaliin poník, niekoľkokrát týždenne ju navštevujem, iba pri nej stojím a ruky jemne položím na teplé, hebké telo.

„Ale veď... musím ísť do školy...“

„Nie, zlatko, nemusíš.“

Kráčame okolo jazera po štrkovej cestičke, sem-tam zastaneme, tienime si oči pred slnkom a hľadáme na vodu. Oliver má oči červené od plaču, okolo má červené škvrny. Pevne zovreté pery má takisto červené, akoby si ich hrýzol. Oliver to zdedil po Sindrem – cíti sa príjemne, keď je dlho ticho. Ja sa sústredím na dýchanie a snažím sa ovládať pálenie v bruchu, no napriek tomu cítim nutkanie počítať. Listy, stromy, kroky, dni, odkedy tu Amalie bola naposledy – nie, to nie. Nie. Odznova. Kamene, ktoré Oliver hádže do vody, vlnky, ktoré sa po ich dopade vytvoria na hladine, posledných pár opustených vtákov letiacich na juh. Nejaký čas ostaneme sedieť na pláži plnej okrúhlych kamienkov.

„Mama hovorí, že pre teba je to horšie než pre ocka,“ ozve sa Oliver. V ruke silnejšie stisnem malý hladký kamienok. „Ale... ja si myslím, že preňho je to možno horšie,“ povie opatrne a uprie na mňa mandľové oči, Amaliine oči, so zvlnenou ofinou siahajúcou po mihalnice. „Ocko má aj mňa, a preto nemôže len tak... zomrieť. Alebo utiecť. Ale ty by si mohla, keby si chcela. Mohla by si, skrátka, zmiznúť a nikdy sa do toho domu, kde ti ju všetko pripomína, nevrátiť. No... dúfam, že to

nespraviš.“ Hľadím naňho, na jeho hrčovité biele prsty s obhryzenými nechtami, na flaky, ktoré sa ťahajú od goliera na košeli po celom krku až k čeľusti, na jeho bledú, stále detskú tvár, hoci už má trinásť. Prikývnem a obaja sa zadívame na oceľovú hladinu, takú pokojnú, akoby ju pokrýval ľad. Neviem, čo povedať, a tak začnem znova počítať; počítam kamienky, ktorých sa dotknú moje ruky, pokúšam sa nemyslieť na svoje rozpálené vnútro a oči upieram na chladný oblúk na mieste, kde sa jazero dotýka brehu, no v skutočnosti túžim rozbehnúť sa rovno do vody a chlapca nechať tam.

2

Iselin, pred tromi mesiacmi

DNES JE ZATIAĽ NAJHORÚCEJŠÍ DEŇ za celý tento rok. Za posledné roky, ako prednedávnom vraveli v správach. Kaia ho nestrávil vonku so švihadlom, na trampolíne či prebehávaním cez zavlažovač. Celý čas leží na gauči, drieme, v náručí drží ošúchaného plyšového kocúra Bobbyho a na obrazovke zatiaľ blikoce *Objaviteľka Dora*. Sledujem ju cez otvorené dvere – sedím na plošine pri vchode a popíjam lacné sladké ružové víno. Po oblohe sa približujú tmavé mraky, neprekvapí ma, ak do hodiny začne pršať. Kaia je unavenejšia ako zvyčajne a nepodarilo sa mi ju prinútiť, aby zjedla aj niečo iné než zopár citrónových nanukov. Náš byt sa nachádza v pivnici rodinného domu, sú tu betónové steny, no je v ňom príšerne horúco. V zime zas aj dnu často chodíme v páperových bundách.

Počujem, ako sa chlapci, čo bývajú nad nami, hrajú v záhrade na opačnej strane domu. Traja malí nezbedníci. Kaia ich občas pozoruje z vysokého okna s výhľadom do záhrady. Stále sa hýbu, hrajú, behajú, bijú, skáču – Kaia takmer nič z toho nepozná. Doma väčšinou kreslí alebo sedí na gauči a pozerá kreslené seriály. Keď má lepší deň, hrá sa so stromovým domčekom pre zvieracie figúrky, ktorý sa mi podarilo zohnať na jej siedme naro-